

hil südame helduse selle waatmisje panna, lapsoleksel silma. Kui natuke aega segasels läinud mõteid sele-tanud, läks nägu lahlemaks ja pisarad warisest palgeid mõöda. Müüd näitas lugu, kui oleksid jamp-simise pilved tema hing eest forraga ärapuhutud ja mida ligemale surma sammud joudsid seda lahlemaks ema süda lapse wasto läinud. Tema võttis lapse oma laiso, püüdis teda rammetuma kätega rindade waste pigistada, heälitses tasaillofeste suigutamise lugu: „Äja, äja! pisokene! — kui tahaks last magama uinutada; aga heäl kostis temal võeras ja suust tulev hingedöhl oli üsna kõlm. — Müüd waatas ta tunnistades mino peale ja lüssi: „Võeras mees! kes teid seie kutsus, kus üks ema viimist korda oma lapsega mängib? — Kus kango Jüri jäi? Ma lasin teda seie paluda; tema oli üksi lahke ja armoline mino wasto, kui teised mind põlgasid ja sõrmega mino peale näitasid. Tema juhatas mulle Jumala sõna ja muid hürvasti kombeid tundma. Temalt öppisin seda armastust tundma, mis pikameeleline on ja oma heldust ülesnäitab; — mis sallib, usub, loodab ja kannatab föil. — Ma tahtsin Jürit föige hea eest tänada ja teda ühtlasti paluda: mino waese lapsele isaks jäädva ja jumalakartlisuks loomaks kasvatada. Jüril on kül enesel wiis last, aga kus wiis oma föhtu täidavad seal wariseb kaa kuendama osaks leivaraasofest laua pealt. Palote leiba ja warju wihma ja kõlma wasto! see on föik

mis ma palun. Mino järele jäänuud rietest saab lapsele ilpusti küllalte.“

Pöik jut näis rammetuma viimist jõudu väsita-wad, silmad waasid temal kinni kui uinujal, hingamine läks arwemaks ja tasasemaks, südame tuiskumine oli kui wärisev lind; muud elvtähete ei võdnud mina tema lüsses leida. Tüli aea päras tõi ta silmad laiale ja üles madala heälega: „Enne kui öö pime käte jõuab, himustaksin veel nõdra waimole karastatvat toetust. Räägi mulle Looja wääst ja heldusest?“

Temal igatsemist täites alustasin nõnda:

„Tuleta meeles pimedal tunnil, et föigede ilmade läikus sul südant on tätnud ja et sina olemise suurust tundma said. Eks waatanud sul silmad pooli igawusse, tähtis taewasse, ja pääval jälle teisa pooli sisse? Mötle pisokest wahetuks ära ja sini kinnivarjamat maakera, siis võlwiwad — otsego sirkli rõnga leskpaiga ümber — ilmad sino üle, sino ümber ja sino alla; — föik aetawad ja aetud — hülgus hülgusse, — suurus suurusesse tungitud — föik päikesed übelks päikese-keraks sino ligidale kolo pigistatud, tungiks ja lisult sa ennast igawuse pilusses sest föikpäikesest läbi, sina ei peaseks välja pimeda tühiduse. Tühidus asub üksnes ilmade wahel, ei mite ilma ümber.

„Tuleta meeles pimedal tunnil, ja möttele nende aegade peale, kus sina ärahaardmisses Jumalat palusid, ja kus sa Teda mötlesid — seda lõpelikute mõtete suuremat föpmata peale.